

Arrest

nr. 195 285 van 21 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 november 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2017 neemt de gemachtigde een verwijderingsmaatregel, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: M.

voornaam: Y. I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: B.(...)

nationaliteit: Wlt-Rusland

In voorkomend geval: ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 29.06.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

- *artikel 74/14 §3,6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend*

Betrokkene diende drie keer een asielaanvraag in (In 2010, in 2012 en in 2013),

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7 tweede lid van de wet van 16 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende drie keer een asielaanvraag in (in 2010, in 2012 en in 2013). Deze werden telkens door zowel het CGVS als door de Raad verworpen. Na elke weigeringsbeslissing ontving betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door het CGVS en de Raad werd vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 46/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 26.06.2013 diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.10.2013. Deze beslissing is op 06.11.2013 aan betrokkene betekend met inreisverbod van 3 jaar(bijlage 13 sexies). Op 07.06.2015 diende betrokkene nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 13.06.2016. Deze beslissing is op 29.06.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel werden door de RVV verworpen op 13.03.2017. Op 19.05.2017 diende betrokkene nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 7.07.2017. Deze beslissing is op 8.06.2017 aan betrokkene betekend. Op 18.09.2017 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze beslissing bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Wit-Rusland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/88, Solomon v. Nederland, EHRM 31 Juli 2008 nr. 266/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr., 18351/03, Konstantinov v., Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 15 Juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 29.00.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te-vertrokken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Wit-Rusland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C., K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, M., Y. I. (...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas Vanaf 13.11.2017.”

1.2. Verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering. Een repatriëring is voorzien op 21 november 2017 naar Moskou.

2. Over de procedure.

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.2. werd aangegeven, verzoeker heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering prima facie ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel “2. Over de procedure”, waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel en een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) alsook van de hoorplicht.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.3. Verzoeker betoogt dat niet is onderzocht of het voor hem veilig is om terug te keren naar zijn land van herkomst, in casu Wit-Rusland. Verzoeker verwijst naar zijn laatste regularisatie-aanvraag en stelt dat hij bewijzen daarvan heeft bijgebracht die zich in het dossier bevinden, zodat niet gesteld kan worden dat er geen bewijzen zouden zijn. Verder volstaat het volgens verzoeker niet enkel te verwijzen naar zijn asielaanvraag. Hij meent dat de verwerende partij zelf de situatie in het land van herkomst moet onderzoeken omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet oordeelt over artikel 3 van het EVRM maar enkel over de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwijzen naar de oude asielprocedure voldoet niet volgens verzoeker daar een recent en grondig onderzoek zich opdringt. Hij besluit dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen daar nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst werd gevoerd; en schending uitmaakt van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

3.3.2.4. In casu blijkt dat verzoeker drie keer een asielaanvraag indiende, met name in 2010, 2012 en 2013. Telkens werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna:

CGVS) vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd verzoeker geen vluchtelingenstatus noch een subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De beslissingen van de CGVS werden telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgetreden.

Zo kan in arrest nr. 102.562 van 7 mei 2013 worden gelezen: *“Si, certes, la notion de preuve doit s’interpréter avec souplesse dans cette matière, il n’en reste pas moins que c’est au demandeur qu’il incombe de convaincre l’autorité qu’il remplit effectivement les conditions pour bénéficier de la protection qu’il revendique, quod non en l’espèce. Il en résulte que les motifs de la décision demeurent entiers, et empêchent de faire droit aux craintes alléguées et aux nouveaux éléments invoqués à cet égard. Quant aux informations générales sur la situation dans son pays d’origine, auxquelles renvoie la requête ou qui y sont jointes, le Conseil rappelle que la simple invocation de rapports faisant état, de manière générale, de violations des droits de l’homme dans un pays, ne suffit pas à établir que tout ressortissant de ce pays y a une crainte fondée de persécution : en l’espèce, la partie requérante ne formule aucun moyen accréditant une telle conclusion. Pour le surplus, dès lors qu’elle n’invoque pas d’autres faits que ceux exposés en vue de se voir reconnaître la qualité de réfugié, et que ces mêmes faits ne sont pas tenus pour crédibles, force est de conclure qu’il n’existe pas de « sérieux motifs de croire » à un risque réel de subir, à raison de ces mêmes faits, « la peine de mort ou l’exécution » ou encore « la torture ou les traitements ou sanctions inhumains ou dégradants » au sens de l’article 48/4, § 2, a) et b), de la loi du 15 décembre 1980. Le Conseil n’aperçoit par ailleurs, dans les écrits, déclarations et documents figurant au dossier qui lui est soumis, aucune indication d’un risque réel de subir les atteintes graves visées à l’article 48/4, § 2, c), de la même loi.*

Dans une telle perspective, il n’est plus nécessaire d’examiner plus avant les autres motifs de la décision attaquée et les arguments de la requête y afférents, un tel examen ne pouvant en toute hypothèse pas induire une autre conclusion. A cet égard, le Conseil souligne que le champ d’application de l’article 3 de la CEDH est similaire à celui de l’article 1er, section A, § 2, de la Convention de Genève et identique à celui de l’article 48/4, § 2, b), de la loi du 15 décembre 1980 : son éventuelle violation est dès lors examinée dans le cadre de l’évaluation qui est faite par les instances d’asile du bien-fondé de la demande d’asile, de sorte que cette articulation du moyen n’appelle aucun développement séparé. » (eigen onderlijning)

In arrest nr. 146.660 van 29 mei 2015 kan worden gelezen : *« Enfin, en ce que la partie requérante reproche au Commissaire général de ne pas avoir dûment pris en compte la situation qui prévaut en Biélorussie, le Conseil rappelle que la simple invocation de rapports faisant état, de manière générale, de violations des droits de l’homme dans un pays, ne suffit pas à établir que tout ressortissant de ce pays encourt un risque d’être soumis à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants. Il incombe au demandeur de démontrer in concreto qu’il a personnellement des raisons de craindre d’être persécuté au regard des informations disponibles sur son pays. En l’espèce, si des sources fiables font état de violations des droits fondamentaux de l’individu dans le pays d’origine du requérant, la Biélorussie, celui-ci ne formule cependant aucun moyen donnant à croire qu’il a des raisons de craindre d’être persécuté ni qu’il encourrait personnellement un risque réel d’être soumis à une atteinte grave au sens de l’article 48/4 de la loi. »* (eigen onderlijning)

Verzoeker diende op 19 mei 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 7 juli 2017 onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkene beweert dat hij grote problemen zou ondervinden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming

verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3

EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft de verwijzing naar recente berichtgeving en een zogenaamd rapport Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichtgeving gaat over de algemene toestand in Wit-Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)."

3.3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet enkel wordt verwezen naar de ingediende asielaanvragen en de beslissingen die dienaangaande werden genomen door de CGVS en de Raad. De bestreden beslissing verwijst ook naar de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 7 juli 2017 onontvankelijk werd verklaard.

De gemachtigde besluit in het licht van deze elementen dat: "(...) redelijkerwijze [kan] worden afgeleid dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RvV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM".

Uit de bestreden beslissing blijkt thans duidelijk dat de gemachtigde een eigen onderzoek heeft gevoerd naar artikel 3 van het EVRM. Hij heeft zich daarbij niet beperkt tot de negatieve asielbeslissingen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de gemachtigde zich voor zijn onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM gebaseerd op het geheel van de elementen aanwezig in het administratief dossier, inclusief de meeste recente elementen, met name de elementen die werden voorgelegd in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 19 mei 2017. Verzoeker licht verder niet toe met welke andere elementen er geen rekening werd gehouden of welke elementen werden miskend.

Waar verzoeker stelt dat de CGVS niet oordeelt over artikel 3 van het EVRM maar enkel over de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet inderdaad niet geheel maar wel grotendeels alle hypothesen dekken die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals door het Hof van Justitie reeds werd bevestigd. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemeen en summier betoog en op geen enkele wijze verduidelijkt welke hypothese, die valt onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, niet werd onderzocht. Bovendien gaat verzoeker ook hier voorbij aan het gegeven dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zeer recent nog, werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag van 19 mei 2017 om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook niet in welk onderzoek de gemachtigde nog bijkomend had moeten verrichten in het licht van artikel 3 van het EVRM en verzoeker verduidelijkt het ook niet in zijn verzoekschrift.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222).

Gelet op wat hierboven is besproken besluit de Raad dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde een eigen onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Tevens blijkt afdoende om welke redenen een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt weerhouden. De motivering dienaangaande kan op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen worden. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de nuttigheidsafweging te maken. Verder is het motief verder pertinent en draagkrachtig en volstaat het om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Inzoverre verzoeker ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat uit het wat hierboven is besproken niet blijkt de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, noch is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. De Raad acht het voorts niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde -in het licht van de elementen in het administratief dossier- oordeelt dat niet blijkt dat verzoeker een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM loopt bij terugkeer naar Wit-Rusland. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op eerste gezicht niet.

3.3.2.6. Inzoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Het niet voldoen aan de hoorplicht kan met andere woorden slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet concretiseert welke informatie hij had kunnen verschaffen die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden. Een schending van de hoorplicht blijkt prima facie niet.

3.3.2.7. Inzoverre verzoeker bij zijn verzoekschrift mediaberichtgeving inzake de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland toevoegt en verder een zeer algemeen en vaag betoog houdt, herinnert de Raad eraan dat wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst voldoet dus niet. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. In casu, brengt de verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Wit-Rusland zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij staft aldus zijn loutere beweringen niet met een concreet begin van bewijs. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.8. In een derde middel wordt de schending van artikel 6 van het EVRM aangevoerd, waarbij verzoeker verwijst naar het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 7 juli 2017 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit beroep is nog steeds hangende bij de Raad en verzoeker meent dat hij 'in afwachting van zijn proces in België kan blijven'.

De Raad wijst er vooreerst op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad merkt verder op dat de door verweerder genomen beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). De beroepen ingesteld bij de Raad tegen deze beslissingen werken niet opschortend. Het door verzoeker ingestelde schorsings- en annulatieberoep, gekend onder rolnummer 210.234, heeft dan ook geen "automatische" schorsende werking en verhindert de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing niet.

Verder verwijst de Raad naar wat in de bestreden beslissing wordt gesteld: "*De omstandigheid dat de terugleiding naar Wit-Rusland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.*"

3.3.2.9. De drie middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, in geen van hun onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES